

[J. O. Krag.]

meget godt med alle disse lange forklaringer op ad stolper og ned ad vægge, men det, der bliver tilbage, når vi kommer til kernen i sagen, er jo, at det er intet mindre end en international skandale, at myrderierne i Biafra har kunnet fortsætte måned efter måned og stadig fortsætter i voksende skala, uden at De Forenede Nationer har sagt sin mening om det, uden at De Forenede Nationer har fordømt det, uden at sagen så meget som har været på dagsordenen i FNs sikkerhedsråd. Dette falder tilbage på FN, dette svækker De Forenede Nationer, dette er med til at udhule FNs autoritet. Og så falder det desuden tilbage på de indflydelsesrige nationer, der har forhindret sagen i at komme frem til en virkelig seriøs behandling i De Forenede Nationer — det er først og fremmest stormagterne, der forhindrer dette — men det falder også tilbage på de mindre lande, der kunne have rejst sagen i FNs sikkerhedsråd, men undlod det af hensyn til stormagterne — det falder også tilbage på Danmark.

Hr. Poul Schlüter vil gerne fremstille det, som om Biafrakrisen i de voldsomme dimensioner, vi kender den nu, og har kendt den siden forsomereren, også forelå i den socialdemokratiske regerings tid. Hr. Poul Schlüter skulle kigge efter i annalerne; så vil han finde, at det ikke er rigtigt. Modsætningen mellem iboer og andre nigerianere er vist gammel, og den nuværende konflikt har visse stæet på sådan noget som 1½ år, men det er først i løbet af 1968, at den har fået de dimensioner, der giver anledning til den omtale, den får her i dag.

Hr. Gert Petersen nævnte, at vi burde samarbejde mere med de afro-asiatiske lande i vor FN-politik. Lad mig nævne et gennembrud på dette område, der fandt sted i den socialdemokratiske regerings tid. Det var, da Danmark — det var i hr. Per Hækkerups udenrigsministertid — indgik i meget positive forhandlinger med de afro-asiatiske lande om betingede sanktioner mod Sydafrika i anledning af apartheid; det var jo simpelt hen et gennembrud. Det har vi gjort — dengang var det for øvrigt Sverige, der fulgte os, hvis det skal være en målestok. Det er rigtigt, som hr. Gert Petersen siger, at netop ved denne politik opnåede Danmark megen goodwill blandt de afrikanske lande,

og den skal vi selvfølgelig ikke sætte til. Jeg vil sige, at jeg føler mig overbevist om, at selv om vi havde rejst Biafraspørgsmålet og havde rejst det som sikkerhedsrådsmedlem, ville vi ikke sætte vor goodwill til hos de afrikanske lande. Men lad mig føje til i fortsættelse heraf: kan vi overhovedet acceptere påstanden om, at Biafra er et afrikansk anliggende, og at det derfor ikke vedrører FN? Jeg synes ikke, vi kan det. Jeg synes, udenrigsministeren er lige på nippet til at acceptere det. Hvis vi accepterer det, hvad er der så tilbage af FNs autoritet, og hvilke tænkte tilfælde af konflikter på verdenskortet vil FN kunne gribe ind i, hvis man kan erklære, at noget er et afrikansk anliggende, et europæisk anliggende, et asiatisk anliggende, og så falder det udenfor? Det er ikke acceptabelt. Ja, hr. Per Møller var bange for, at FN blev svækket, hvis man havde beskæftiget sig med Biafra. Af de grunde, jeg her har nævnt, forholder det sig stik omvendt. FN bliver svækket, dets autoritet svækket og udhulet, fordi man ikke beskæftiger sig med Biafra.

Jeg vil gerne sige til hr. Gert Petersen, at jeg vedstår bemærkningen om, at det måske — måske — ville være i den europæiske afspændings interesse, at DDR blev anerkendt. Jeg lader det gerne stå åbent for nærmere overvejelse, men jeg vil gerne vedstå denne måske-bemærkning fra en tidligere debat. Måske omtrent det værste, der kunne ske for hr. Ulbricht, var, at DDR blev anerkendt. Men jeg erkender og er her enig med hr. Stinus, at det bedste ville være, om man var mange om det, og at f. eks. alle NATO-landene i fællesskab kunne foretage denne ændring. Det er jeg ganske enig med hr. Stinus om.

Lad mig så sige, at jeg synes, vi har haft en lødige debat, væsentlig lødligere end den, vi fik hin aften den 31. oktober. Undskyld, jeg må sige det, men den eneste, der trådte lidt ved siden af, synes jeg var venstres ordfører. Det er jo ikke rimeligt, når man ser et sagligt fremsat beslutningsforslag, udelukkende — udelukkende — udenrigspolitisk begrundet, at stå op med et, jeg tror, det var et tilstræbt elegant smil, og påstå, at det hele er et nummer, der laves af indenrigspolitiske grunde. Det er ingen fair argumentation. Jeg synes i øvrigt, hr. Per Møller gjorde det meget tyndbenet, og jeg